

(První reportáž z festivalu *Prázdniny v Telči 2011*) 29. července 2011 byl zahájen 29. ročník festivalu [Prázdniny v Telči](#). Co je letos v Telči krom festivalu nového? Automobilisty odradí při příjezdu do města upozornění, že v důsledku prací na vozovkách je město prakticky neprůjezdné. Samozřejmě to není pravda a znalci místních poměrů si poradí. V malém hotelu Telč je otevřena nová Filmová kavárna. Stěny zdobí plakáty a fotografie z filmů, v nichž Telč byla využita jako nádherný exteriér. Snad nejznámějším filmem z této kategorie je film Vojtěcha Jasného *Až přijde kocour*, podle něhož má i název letní Kocouří scéna na náměstí. V galerii v Hasičském domě je shodou okolností výstava fotografií tohoto režisérského génia. Je zajímavé pozorovat svět očima člověka, který natočil takový filmový klenot jako je titul *Všichni dobří rodáci*. Na fotografiích jsou vedle stromů podobných stromu v uvedeném filmu i portréty dirigenta Herberta von Karajana na běžkách či spisovatele Heinricha Bolla.

Jenže letní Telč, to je především hudba a zpěv. Poprvé v dějinách prvního dne festivalu se konalo i odpolední představení na Kocouří scéně. Pod rukama Marka Ottla u mixážního pultu dostala příležitost kapela **Shivers** z Volyně, Strakonice atd. Kapela hraje od roku 2001, a jestli se nemýlím, viděl jsem ji naposled v roce 2005, kdy vydala svou druhou desku. To ještě obě děvčata v kapele, krom toho, že jsou dvojčata, nesla příjmení Režná, po slavném dědečkovi, následovníku slavného strakonického dudáka. Dnes se jmenují děvčata jinak a jedna z nich - Barborka, nese příjmení shodné s kapelníkem Štefanem Schwarzem. Druhá dívka – Julie, zpívá a ovládá housle, flétny a další nástroje. Tím čtvrtým, kdo stál to odpoledne na pódiu, byl hráč na irské bouzouki a kytaru Martin Dráb. V repertoáru kapely se mísí bretaňská keltská hudba s hudbou „sousedů Bretaně přes Kanál“, s ozvěnami středověké hudby. Na výkonu kapely je znát pečlivá příprava aranží a radost z hraní a zpívání. Shivers bez váhání zařadím mezi českou keltskou klasiku.

Výběr Shivers nebyl libovůlí dramaturga, protože večer na zámeckém nádvoří patřil hudbě rostoucí ze stejných kořenů. Nejprve bylo jako vždy nutno na zahájení nalézt nějaký motiv festivalu. Ten letošní nebyl v žádném případě totožný s tisíckrát opakovaným kožíkovským městem šťastných lásek. Skupina mladých lidí, s polovinou tváře obarvenou na modro, se chovala k lidem čekajícím na otevření brány s křikem a agresivitou a hrozilo i házení syrových vajec. Díkybohu, zahájení v tomto „ostrém stylu“ nebylo shodné s reakcemi části publika na některých předvolebních shromážděních, neboť si tito „výtržníci“ s Matějem Kolářem v čele, rozbili vejce na povel o vlastní hlavy. Předehra pokračovala rozdáváním „ostrého“ kakaa a poté i vynikajících koláčů z pekárny pana Marka.

Jako první vystoupila, a to již poněkolkáté, dublinská kapela **Sliotar**. Kapelu tvoří bubeník Des Gorevan, kytarista J. P. Kallio a hráč na irské dudy a flétnu Ray MacCormac. Irské melodie znějí na první poslech, někdy i na další poslech, jako jeden hudební stále opakovaný motiv. Jenže záleží na tom, kdo si s takovým motivem hraje. Členové Sliotaru navíc pocházejí z různého hudebního podhoubí. Ray MacCormac vyrůstal na klasické irské hudbě, včetně nádherného zpěvu, který ten večer dvakrát a capella předvedl, ve skladbách a interpretaci zbytku kapely je slyšet punk i rock. Celek je nádhernou symbiózou, při níž se divák ani chvíli nenudí a neví, zda prsty MacCormaca nejsou něčím očarovány, ať si hrají s flétnou či s píšťalou loketních dud. Navíc MacCormac působí na první pohled jako klidný spořádaný muž středního věku, sedící klidně na židli a jen tak si hrající s hudebními nástroji. Publikum v Telči má Sliotar rádo a ví, že tahle trojice dokáže hrát až do rána.

Po takto vysoce nasazené laťce to měla kapela ze Štětí s názvem **Navostro** více než těžké. Kapela v čele s dudákem a zpěvákem Filipem Králem a zpěvákem Markem Holým sází na svou lásku ke skotské hudbě, kombinovanou s vlastními skladbami. Protože krom hudby byl zařazen do vystoupení i dívčí tanec, podřadil bych vystoupení Navostro pod název „komponovaný pořad“. Nějak bylo na mě moc hluku, špílců a opiček a metalově skotský projev Marka Holého mi moc neseseděl a chvílemi jako kdybych vzdáleně slyšel Petra Koláře v nějakém muzikálu, je jedno v jakém. Možná to bylo i tím, že po Sliotaru se ten večer nemělo přidávat, ale vím z vlastní zkušenosti, že „není dramaturg ten, aby se zachoval divákům všem“. Při vystoupení začalo pršet a nezbylo než se těšit na

zítrěk.

Téměř letní pátek se druhý den festivalu změnil na téměř podzimní sobotu, kdy říjen a listopad patří na Vysočině k nostalgickým měsícům. Zkrátka drobný déšť a ochlazení. Nicméně Kocouří scéna byla zakryta slunečníky, či tento den spíše velkými deštníky. Ohlášený host z Maďarska se ústy moderátora Matěje Koláře omluvil z důvodu problémů s dopravou způsobenou počasím u jižních sousedů našich slovenských sousedů. Na pódiu proto stála kapela **Fajnbeat**, oproti loňsku pouze čtyřčlenná. Podle webu se kapela pohybuje na pomezí folku a rocku. Lepší definici by si divák u této kapely, hrající jemný bigbít, nevymyslel. Zpěvní část kapely, vedená nepřehlédnutelným kapelníkem Honzou Jelínkem, zní secvičeně a hezky. Mandolinistka, kytaristka a zpěvačka Irena Grimová se moc mile usmívá, bicí Ondry Hlouška nehrají „sobecky na úkor celku“, jak napsal kdysi Karel Poláček o hře Viktorovy Žižkov, a basová kytara Pavla Matyáše je nepostradatelná. Tvrdý rytmus střídají jemnější melodie. Jen, jak už to o většiny dobře hrajících a zpívajících folkových kapel bývá, nejsem si po koncertu schopen tiše zazpívat jedinou z písní kapely, která by mi zůstala v hlavě. Protože koncert v zámku byl ohlášen jako

vyprodaný, dala se očekávat fronta diváků, bez ohledu na počasí. Proto jsem se ukázněně zařadil mezi „držitele deštníků“ a druhou kapelu v pořadí slyšel pouze filtrovanou stánky, díky Bohu ne na levnou krásu. Po úvodním projevu „otce zakladatele“ Milan Medvěda Koláře znělo na zámku úvodem „promo“ pražského tria

Šantré

. Duší i částí těla Šantré je nenápadný Dušan Vainer, skladatel, textař, kytarista a milovník Beatles, kdy posledně uvedený charakteristický znak je nenápadně slyšet v řadě skladeb. Dušan zpívá v duetu s Ingrid (Inkou) Tognerovou, která svým solidním hlasem zpívá vokály i sóla. Kytarista Pavel Hloušek je nenápadný a o to více pro kapelu potřebný. Šantré pozvali několika písněmi diváky na nocturno do čajovny v Lidušce. Tvorba Šantré patří k tomu nejlepšímu, co je již delší čas na české folkové scéně k vidění. Dar invence a charisma je dán jen vyvoleným a Dušan Vainer má to štěstí, že mu je tento dar udělen. Prvním hlavním hostem byla kapela

Blue Effect

. Před několika lety dal jeden z našich nejlepších kytaristů Radim Hladík dohromady tři mladé dobré muzikanty: zpěváka a kytaristu Honzu Křížka, baskytaristu Vojtěcha Říhu a bubeníka Václava Zimu. Projekt obnoveného Blue Effectu byl hotov a výsledek předčil očekávání. Základ repertoáru tvoří osvědčené skladby z různých období Blue Effectu, The Matadors, Flamenga či Honzou a Vojtěchem „dovezené“ skladby z jejich bývalé společné kapely Walk Chock Ice. Honza Křížek, krom toho, že je dobrý kytarista a zpěvák, je i velký šoumen. Samozřejmě, že tato vlastnost každému nesedí, ale je-li opřena o pevný muzikantský základ, není to obvyklá berlička ve stylu „Inu alée - a teď všichni“. Bohužel ten večer zněly až moc stylově

Rosenka

či

Rainy Day

. Když před několika lety v Telči poprvé vystoupil Ir

Glen Hansard

, téměř nikdo jej neznal. Kudrnatý nazrzlý sympaťák z Dublinu, v ruce s otřískanou kytarou s několika „větracími otvory“ si svým expresivním projevem publikum rázem získal. Poté již do Telče jezdila známá hvězda suverénně zaplňující nádvoří zámku. Po boku hvězdy se zjevila drobná malá dívka

Markéta Irglová

a spolupráce vyvrcholila nízkorozpočtovým filmem Once s oskarovým dovětkem. V té době lezlo z každé konzervy Falling Slowly, tak jako kdysi Lenin, až jsem tu skladbu nemohl ani slyšet. Naší vlasti se nakrátko zmocnila „hansardomanie“ a „pooskarový koncert“ v Telči hrozil destrukcí zámku pod nápořem publika. Naštěstí i tehdy stál na pódiu milý a skromný irský chlap. Tentýž chlap stále v deštivé noci na pódiu i druhý festivalový večer. Opět hlasivky a okenní tabulky hrozily prasknutím a prasklé kytarové struny vlály ve větru. Markéta a Glen jsou jedni z mála folkařů, o nichž píše i bulvár. Samozřejmě to není kvůli hudbě, ale vždy jen podle hesla „kdo s kým“. Čas to ale odvál, vztah, jak to bývá, skončil, ale ten večer stála Markéta Irglová vedle svého irského prince, který jí dal ochutnat světskou slávu. S typickým moravským přízvukem nabídla jako lék proti zimě obsah láhve, kterou má u sebe její mamka a spolu s Glenem Hansardem zazpívala několik hezkých duetů. Na závěr padaly mezi kapkami přídávky a byl první potlesk vestoje. Milým osvěžením a milým koncem večera byl koncert Šantré v čajovně. Sobotní dramaturgie proto zaslouží velikou jedničku.

V Telči střídavě zima a oblačno

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 01 Srpen 2011 19:27

